

Liza Lim: Tongue of the Invisible

Text by Jonathan Holmes after the poet Hafez

I. At dawn I heard the tongue of the invisible

Swept up at every meeting
Scattered at every leavetaking
Welcome!
Drink!
Drink boldly!
Wine from the garden

Enter!
If the light has failed, light the lamp of the moon.

Let my pupil pluck a rose from your garden,
Ensnared in the thickets of your hair.

The crescent vessel of the moon
Halts in its voyage across the over-ocean.

The roots of the world are entwined in the wind,
And in the smile of the rose there is no constancy.

Swept up at every meeting
Scattered at every leavetaking
A tongue...a tongue
A poem humming in its flesh

At dawn I heard the tongue of the invisible

III. This door is the mouth of love

This door is the mouth of love,
Whether it leads to the mosque or the wine-shop.
Souls inhabit the dust of its threshold

Behold the eye beneath the twilit archway
A rapture spreads through the heart of your ruby
May each night bring a new dream of you

In the fecund womb of your eye
I am reborn each morning
Our embraces are a banquet of revolving time

IV. Between the pages of the world

The rose flowers for a day only,
Before the bud is pressed
Between the pages of the world.

VII. Encircling its towers with a silver coronet of song

At dawn
I heard the tongue of the invisible
Proclaim this the age of wine.
Drink boldly!

My bare arms
Charm the evil eye.
Wear them always around your neck

May every night bring a new dream of you
May each day en flesh that dream
You suck as if at your mother's milk
A rapture spreading through the heart of your ruby.

Text: Jonathan Holmes podle básníka Háfize

I. Za úsvitu jsem uslyšel jazyk neviditelná

Unesen každým setkáním
Otřesen každým rozloučením
Vítej!
Pij!
Směle pij!
Vino ze zahrady

Vejdí!
Zesláblo-li světlo, rozežni lampu měsíce.

Nech mé oči utrhnout růži ze tvé zahrady,
Lapen do pastí tvých hustých vlasů.

Lodka pŕlměsíce
Zastavuje svoji plavbu pŕes oceán.

Kořeny světa se proplétají s větrem,
Úsměvu růže je vlastní nestálost.

Unesen každým setkáním
Otřesen každým rozloučením
Jazyk... jazyk
Báseň znějící jeho tělem

Za úsvitu jsem uslyšel jazyk neviditelná

III. Tyto dveře jsou ústy lásky

Tyto dveře jsou ústy lásky,
Ať už vedou do mešity, nebo do vinného sklepa.
Prach na jejich prahu obývají duše

Pohlédni do potemnělé chodby
Extáze proniká srdcem tvého rubínu
Nechť každá noc přinese nový sen – s tebou

V úrodném lŕně tvých očí
Jsem každé ráno znovuzrozený
Naše objetí jsou hostinou pŕchajícího času

IV. Mezi stránkami světa

Jen jeden den kvete růže,
Než její květ stlačí
Stránky světa.

VII. Ovíjejí jeho věže stříbrným diadémem písně

Za úsvitu
Jsem uslyšel jazyk neviditelná
Hlásal čas vína.
Směle pij!

Mé holé ruce
Očarovaly oko hříšníka.
Měj je stále ovinuté okolo krku

Nechť každá noc přinese nový sen – s tebou
Nechť každý den ten sen uskuteční
Saješ jako z matčina prsu
Extáze proniká srdcem tvého rubínu.

This door is the mouth of love,
Whether it leads to the mosque or the wine-shop.
Souls inhabit the dust of its threshold
Living at the border of inside and out
Like a kiss

Bid welcome to the guest!
A tongue,
A poem humming in its flesh.
Enter!
A language, murmuring
Along a garland of streets,
Caressing the body
Of my city,
Encircling its towers
With a silver coronet of song.

We are singers on the wings of the stars –
Swimmers, in the wine-dark sunrise.
Oh, my lover!
Be silent!

VIII. Our embraces are a banquet of revolving time

Think how the cypress measures the breeze
Bending an 'n' before it
And so we reckon our love
Stooping to sup from the red-rimmed cup
The sun is a candle to the fire in my breast
A rose between your breasts
Wine in our bowl
My love in your heart
At such a dawn
The Sultan of the world is slave to me
Living like a kiss at the border of inside and outside.
Our embraces are a banquet of revolving time.

Tyto dveře jsou ústy lásky,
Ať už vedou do mešity, nebo do vinného sklepa.
Prach na jejich prahu obývají duše
Žijí na hranici vnitřního a vnějšího
Jako polibek

Přivítej hosta!
Jazyk,
Báseň znějící jeho tělem.
Vejdí!
Slova ševelící
Girlandami ulic
Hladí tělo
Mého města,
Ovíjejí jeho věže
Stříbrným diadémem písně.

Jsme pěvci na křídlech hvězd –
plavci v úsvitu barvy temného vína.
Ach, má lásko!
Tiše!

VIII. Naše objetí jsou hostinou prchajícího času

Víš, jak cypřiš měří sílu větru
Ohýbaje se v jeho proudu
A tak my ukazujeme hloubku lásky
Sklánějíce se k doušku z rudě rámovaného poháru
Slunce je svící požáru v mých prsou
Růže na tvé hrudi
Vino v naší číši
Má láska ve tvém srdci
Za takového rána
Je Sultán světa mým otrokem
Jako polibek na hranici vnitřního a vnějšího.
Naše objetí jsou hostinou prchajícího času.